การศึกษาเปรียบเทียบ "กริยาวลีที่มีคำกริยาเรียงสองคำขึ้นไป" ในภาษาจีนและภาษาไทย

A comparative study of Two-word Serial verb phrase in Chinese and Thai

ว่าที่ ร.ต.ดร. เกรียงไกร กองเส็ง
สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

บทคัดย่อ

กริยาวลีที่มีคำกริยาเรียงสองคำขึ้นไปในภาษาจีนเรียกว่า 连动短语(lián dòng duǎnyǔ) เป็นกริยาวลีที่มีกริยาสองตัวขึ้นไป และระหว่างกริยาทั้งสองต่างก็มีความสัมพันธ์กัน และมีหน้าที่ในประโยคคือเป็นได้ทั้งภาคประธาน ส่วนขยายประธาน ภาคแสดง ส่วนขยายกริยา ส่วนเติมเต็มกริยา และกรรม ทั้งนี้เนื่องด้วยภาษาจีนและภาษาไทยล้วนเป็นภาษาในตระกูลจีนฮั่น-ทิเบต จัดอยู่ในกลุ่มภาษาตระกูลเดียวกัน จึงเป็นไปได้ที่จะทำให้ภาษาทั้งสองมีความคล้ายคลึงกันหรือเหมือนกันและแตกต่างกัน ซึ่งขึ้นอยู่กับลักษณะของแต่ละภาษา เช่น กาลมาลา วาจก เป็นต้น งานวิจัยนี้ศึกษาเปรียบเทียบกริยาวลีที่มีคำกริยาเรียงสองคำขึ้นไปในภาษาจีนและภาษาไทย พบว่ามีโครงสร้างที่มีทั้งเหมือนกันและแตกต่างกัน และมีบางส่วนในรายละเอียดที่เล็กลงไปในโครงสร้างใหญ่ที่มีทั้งเหมือนและแตกต่างกัน

คำสำคัญ

เปรียบเทียบ   กริยาวลี   คำกริยาเรียงสองคำ

Abstract

Two-word Serial verb phrase, Know in Chinese as "Lian Dong Duanyu" is the verb phrase composed of two or more verbs that are related to each other. This two-word Serial verb phrase can be used as a subject, a noun modifier, a predicate, an adverbial, a complement and an object in a sentence. Because Chinese and Thai languages are both derived from the Han Chinese -Tibetan. They have their own grammar rules but the same system. So grammar is similar but different, depending on the characteristics of each language, such as tense, adverb and passive voice, etc. This Study compares Chinese Two-word Serial verb phrase and Thai Two-word Serial verb phrase. It was found that the structure is both the same and different and there are some small details larger structures that are both identical and different.

Keywords

Comparison;   Verb Phrase;   Two-word Serial verb phrase

บทนำ

ปัจจุบันประเทศจีนเป็นประเทศที่มีการขยายตัวทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว ในแต่ละปีชาวจีนออกไปท่องเที่ยวยังต่างประเทศมากขึ้น ส่งผลต่อการกระตุ้นเศรษฐกิจของประเทศนั้นๆ ได้อย่างมาก ชาวต่างประเทศจำนวนมากเริ่มให้ความสนใจการเรียนภาษาจีนมากขึ้น รวมถึงประเทศไทยที่หลายปีมานี้มีชาวจีนจำนวนมากที่เข้ามาท่องเที่ยวยังประเทศไทย อีกทั้งความร่วมมือแลกเปลี่ยนในด้านต่างๆของสองประเทศจีน-ไทยที่นับวันจะเพิ่มและแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ที่จะมีการค้าเสรีกับประเทศคู่เจรจา

“อาเซียน+3” ซึ่งมีประเทศจีนมาเป็นอันดับหนึ่ง ส่งผลให้การเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยเป็นที่นิยมมากขึ้น จะเห็นว่าโรงเรียนประถมและมัธยมหลายแห่ง รวมถึงมหาวิทยาลัยหลายแห่งล้วนเปิดการเรียนการสอนภาษาจีนทั้งที่เป็นวิชาเลือก วิชาโทและวิชาเอก ขณะเดียวกันในประเทศจีนก็มีนักศึกษาจีนจำนวนหนึ่งที่ให้ความสนใจในการเรียนภาษาไทยมากขึ้นตามลำดับ ในแต่ละปีมีนักเรียนนักศึกษาจีนจำนวนมากที่มาศึกษาต่อที่ประเทศไทย ซึ่งสิ่งสำคัญในการเรียนของนักเรียนจีนและนักเรียนไทยคือปัญหาในเรื่องของภาษา ความแตกต่างกันหรือเหมือนกันของภาษาจีนและภาษาไทยเป็นปัญหาสำคัญอย่างหนึ่งในการเรียนของผู้เรียนทั้งสองชาติที่สร้างความไม่เข้าใจให้กับผู้เรียน หรือแม้แต่ความคล้ายคลึงกันก็ทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสนและนำมาใช้ผสมปะปนไปในภาษาของตน

กริยาวลีเป็นส่วนประกอบสำคัญอย่างหนึ่งในภาษา เป็นโครงสร้างสำคัญที่แทรกอยู่ในประโยคเพื่อที่จะทำให้ประโยคมีความสมบูรณ์มากขึ้น โดยกริยาวลีที่มีคำกริยาเรียงสองคำขึ้นไปเป็นกริยาวลีสำคัญที่พบเห็นได้ทั่วไปในประโยคต่างๆ “กริยาวลีประเภทนี้สามารถกำหนดจากสามลักษณะต่อไปนี้คือ กำหนดตามรูปแบบ เป็นการเชื่อมใช้กริยาหรือโครงสร้างกริยาสองตัว ไม่มีคำเชื่อมใดๆมาเชื่อมต่อ ต่อมาคือกำหนดตามความหมาย ซึ่งกริยาที่อยู่ข้างหน้าแสดงถึงการกระทำที่เกิดขึ้นก่อน กริยาที่อยู่ข้างหลังคือการกระทำที่เกิดขึ้นตามมาในภายหลัง ลักษณะต่อมาคือกำหนดตามรูปแบบและความหมายรวมกัน เป็นการใช้คำกริยาที่มีสองคำหรือสองคำขึ้นไปพร้อมๆกัน” (Zhang Bin:2010,329) วลีประเภทนี้เป็นวลีที่มีความสำคัญในการใช้ในประโยคทั้งของภาษาจีนและภาษาไทย มีโครงสร้างการใช้ที่ทั้งเหมือนและคล้ายคลึงกัน ดังนั้นชาวจีนที่เรียนภาษาไทยและชาวไทยที่เรียนภาษาจีนต่างสามารถเกิดความผิดพลาดได้ในการเรียนและการนำไปใช้

งานวิจัยนี้ได้ศึกษาและเปรียบเทียบโครงสร้างของกริยาวลีที่มีคำกริยาเรียงสองคำขึ้นไปในภาษาจีนและภาษาไทยเพื่อให้เห็นโครงสร้างของกริยาวลีประเภทนี้ทั้งที่เหมือนกันและแตกต่างกันของทั้งสองภาษาได้อย่างเด่นชัดขึ้น ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงภาษาศาสตร์เปรียบเทียบที่ศึกษาความเหมือนและแตกต่างกันระหว่างภาษาจีนและภาษาไทย “ภาษาศาสตร์เปรียบเทียบ ถือเป็นแขนงหนึ่งของภาษาศาสตร์ทั่วไป เป็นการอธิบายภาษาตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เช่น การเปลี่ยนแปลงของภาษา และความสัมพันธ์ของภาษาที่เกี่ยวข้องกัน โดยการตั้งข้อสมมุติฐานขึ้น คล้ายกับการตั้งสมมุติฐานในสาขาวิทยาศาสตร์ ซึ่งทำให้ได้ข้อสรุปหรือการค้นพบใหม่ ๆ หรือวิธีใหม่ ๆ ในการมองภาษาหรือพบระบบขึ้น” (ศิริพร มณีชูเกตุ:2542,26)

ผลการศึกษาเปรียบเทียบ จะเป็นประโยชน์ต่อชาวไทยที่เรียนภาษาจีนและชาวจีนที่เรียนภาษาไทย เป็นฐานข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาทางภาษาเปรียบเทียบและการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาโครงสร้างกริยาวลีที่มีคำกริยาเรียงสองคำขึ้นไปในภาษาจีนและภาษาไทย
2. เพื่อเปรียบเทียบกริยาวลีที่มีคำกริยาเรียงสองคำขึ้นไปในภาษาจีนและภาษาไทย

วรรณกรรมและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยแบ่งเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องออกเป็นการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับกริยาวลีในภาษาไทยและภาษาจีนทั้งที่เป็นแนวคิดของนักวิชาการไทยและจีน รวมถึงการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับกริยาวลีในภาษาไทยและภาษาจีน

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับวลีเกี่ยวกับกริยาวลีในภาษาไทยและภาษาจีน เช่น

นิตยา กาญจนะวรรณ (2554) กล่าวว่า กริยาวลีหมายถึงคำกริยาคำเดียวหรือคำกริยากับส่วนขยายซึ่งทำหน้าที่เป็นส่วนของประโยคชนิดใดชนิดหนึ่งในสามชนิดคือ หน่วยอกรรม หน่วยสกรรม และหน่วยทวิกรรม และสิ่งที่ประกอบกันเข้าเป็นกริยาวลีมี 4 ชนิดคือ หน่วยแก่น หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น และหน่วยขยาย

Li Pu Ying (1987) กล่าวว่า กริยาวลีคือวลีที่มีคำกริยาเป็นหลัก และมีลักษณะที่คล้ายคลึงกับนามวลีและคุณศัพท์วลี เป็นส่วนสำคัญอย่างหนึ่งของวลีในภาษาจีนปัจจุบัน ถือเป็นกริยาหลักในกริยาวลีภาษาจีน ข้างหน้า

มักจะมีส่วนขยายและขอบเขตที่กำหนด ข้างหลังมักจะมีส่วนเสริมและการอธิบาย และในบริบทต่างๆ ยังสามารถตามด้วยกรรมได้

Zhang Bin (2010) กล่าวว่า หน้าที่ของกริยาวลีจะเหมือนกับคำกริยา ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงของประโยค ในบางครั้งยังสามารถเป็นกรรมของประธานได้อีกด้วย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับกริยาวลีในภาษาไทยและภาษาจีน เช่น

นววรรณ พันธุเมธา (2510) ศึกษาโครงสร้างของหน่วยแก่นของกริยาวลี โดยข้อมูลส่วนใหญ่ได้มาจากผู้วิจัยและการสนทนาจากบุคคลต่างๆซึ่งพูดภาษากรุงเทพฯ พบว่าหน่วยแก่นจะต้องประกอบด้วยคำกริยาเสมอ และอาจจะประกอบด้วยคำหน้ากริยา คำหลังกริยา หรือคำเชื่อมกริยาด้วยก็ได้

Zhu Ye Hui (2009) ศึกษาโครงสร้างไวยากรณ์ที่ละกริยาวลีในภาษาจีน ศึกษาวิจัยโดยการใช้วิธีการผสมผสานกันของลักษณะประโยคและความหมายในภาษา ทั้งยังพัฒนาและเสนอแนะทฤษฎีการแก้ไขที่ตามด้วย “กาล”

Qin Dongdong (2533) วิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างหน่วยสร้างกริยาเรียง 2 คำในภาษาไทยและภาษาจีนกลาง โดยการวิเคราะห์เปรียบเทียบคุณสมบัติทางอรรถศาสตร์ของหน่วยสร้างกริยาเรียงในภาษาไทยและภาษาจีน พบว่าหน่วยสร้างกริยาเรียง 2 คำในภาษาไทยและภาษาจีนกลางมีทั้งความคล้ายคลึงกันและแตกต่างกัน ซึ่งหน่วยสร้างกริยาเรียงในภาษาไทยสามารถแบ่งออกได้ 6 ชนิด ส่วนหน่วยสร้างกริยาเรียงต้นแบบของภาษาจีนสามารถแบ่งออกเป็น 7 ชนิด

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเน้นการศึกษาเปรียบเทียบ “กริยาวลีที่มีคำกริยาเรียงสองคำขึ้นไป” ที่ปรากฏในภาษาจีนและภาษาไทย ซึ่งกริยาวลีที่นำมาศึกษานั้นเป็นกริยาวลีที่มีการใช้หลากหลายไม่จำกัดประเภท เป็นกริยาวลีที่สามารถพบเห็นได้ทั่วไปในประโยคภาษาจีนและภาษาไทย โดยใช้การแบ่งประเภทย่อยทางอรรถศาสตร์และวากยสัมพันธ์ของหน่วยสร้างกริยาเรียงในภาษาไทย รวมถึงมุมมองของการเปรียบเทียบหน่วยสร้างกริยาเรียงระหว่างภาษาไทยและภาษาจีนมาเป็นแนวทางและทฤษฎีในการศึกษาเปรียบเทียบ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ศึกษาจากเอกสาร ตำรา บทความวิจัย เอกสารงานวิจัย (Documentary Research) และนำเสนอรายงานแบบพรรณนาวิเคราะห์เปรียบเทียบ มีวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

1. รวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบ ประกอบด้วยเอกสารต่างๆ ทั้งภาษาไทยและภาษาจีน ได้แก่ ตำราวิชาการ งานวิจัย บทความวิจัย วิทยานิพนธ์ จากระบบฐานข้อมูลต่างๆทั้งในและต่างประเทศ

2. วิเคราะห์เนื้อหาโครงสร้างของกริยาวลีที่มีคำกริยาเรียงสองคำขึ้นไปในภาษาจีนและภาษาไทย และเปรียบเทียบโครงสร้างกริยาวลีทั้งสองภาษาโดยใช้ขั้นตอนการวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษา (Procedures For Contrastive Analysis) ของ Randal L. Whitman (1970, 191-197) เป็นแนวทางในการศึกษาเปรียบเทียบ คือ (1) การเขียนคำบรรยายลักษณะของทั้งสองภาษา (Description) (2) การเลือกรูปแบบเพื่อจะนำมาเปรียบเทียบกัน (Slection) (3) การเปรียบเทียบรูปแบบที่ได้เลือกไว้ (Contrast) (4) การทำนายข้อยุ่งยากหรือปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในการเรียนภาษาจากพื้นฐานของการเปรียบเทียบนั้น (Predict) และสรุปผลการศึกษาเปรียบเทียบและข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยแบ่งผลการวิจัยออกเป็นสามส่วนคือ ส่วนแรกกล่าวถึงลักษณะโดยทั่วไปของกริยาวลีที่มีคำกริยาเรียงสองคำขึ้นไป ส่วนที่สองคือความสัมพันธ์กันระหว่างกริยาวลีที่ 1 และกริยาวลีที่ 2 ในกริยาวลีที่มีคำกริยาเรียงสองคำขึ้นไป และส่วนที่สามคือหน้าที่ในประโยคของกริยาวลีที่มีคำกริยาเรียงสองคำขึ้นไป

1. **ลักษณะโดยทั่วไปของกริยาวลีที่มีคำกริยาเรียงสองคำขึ้นไป**

ความหมายของ “连动短语” หรือในภาษาไทยคือ “กริยาวลีที่มีคำกริยาเรียงสองคำขึ้นไป” สามารถกำหนดจากลักษณะสามประการต่อไปนี้คือ (Zhang Bin:2010)

(1) กำหนดตามรูปแบบ ขอเพียงแค่เป็นการเชื่อมใช้กริยาหรือโครงสร้างกริยาสองตัว และไม่มีคำเชื่อมใดๆมาเชื่อมต่อ ก็ถือว่าเป็นกริยาวลีที่มีคำกริยาเรียงสองคำขึ้นไป

(2) กำหนดตามความหมาย กริยาวลีที่มีคำกริยาเรียงสองคำขึ้นไปคือ กริยาที่อยู่ข้างหน้าแสดงถึงการกระทำขึ้นเกิดขึ้นก่อน และกริยาที่อยู่ข้างหลังคือการกระทำที่เกิดขึ้นตามมาในภายหลัง เช่น

吃过午饭 看电视。 กินข้าวเที่ยงแล้ว ดูโทรทัศน์

(3) กำหนดตามรูปแบบและความหมายรวมกัน การใช้คำกริยาที่มีสองคำหรือสองคำขึ้นไปพร้อมๆกัน ซึ่งระหว่างกริยาทั้งสองนั้นไม่มีความสัมพันธ์กันในลักษณะรวมกัน ส่วนขยาย-ส่วนหลัก ภาคแสดง-ภาคกรรม ภาคประธาน-ภาคแสดง เป็นต้น ตรงกลางไม่มีเสียงหยุดขั้นกลาง ไม่มีคำเชื่อมที่เกี่ยวเนื่องกัน และไม่มีความสัมพันธ์ทางเหตุผลต่างๆของระหว่างประโยคย่อยในประโยค ในภาษาจีนและภาษาไทยที่มีโครงสร้างเหมือนกันในการแสดงถึงพฤติกรรมสองอย่างหรือหลายอย่างที่เกิดขึ้นก่อนและหลัง เช่น

开 门 进 เปิด ประตู เข้ามา 写 报告 交上 เขียน รายงาน ส่งขึ้นไป

ในภาษาจีนนอกจากจะมีความสัมพันธ์กันในลักษณะการเกิดขึ้นก่อนและหลังแล้ว การกระทำข้างหน้ายังเป็นวิธีการหรือรูปแบบของการกระทำข้างหลัง ส่วนการกระทำข้างหลังเป็นเป้าหมายของการกระทำข้างหน้า ซึ่งในภาษาไทยมีโครงสร้างในลักษณะนี้เช่นกัน เช่น

打电话 叫 朋友 โทรศัพท์ เรียก เพื่อน 买 闹钟 看 时间 ซื้อ นาฬิกาปลุก ดู เวลา

ในภาษาจีนและภาษาไทยยังเหมือนกันในส่วนที่การกระทำข้างหน้าไม่ใช่วิธีการหรือเครื่องมือของการกระทำข้างหลัง และการกระทำข้างหลังไม่ใช่เป้าหมายของการกระทำข้างหน้า เช่น

举手 表决 ยกมือ ลงมติ 笑 着 说 พูด พร้อม ยิ้ม

ในภาษาจีนและภาษาไทยยังเหมือนกันในการไม่แยกก่อนหน้าและหลัง และไม่มีความสัมพันธ์กันในด้านรูปแบบ วิธีการ เป้าหมาย เป็นเพียงแค่การบรรยายจากลักษณะสองลักษณะที่ตรงข้ามกัน เช่น

躺 着 不动 นอน อยู่ ไม่ขยับ 坐 着 不起来 นั่ง อยู่ ไม่ลุกขึ้น

ตำแหน่งของคำกริยา “去” (ไป) และ “来” (มา) ในภาษาจีนและภาษาไทย ภาษาจีนหากตำแหน่งของคำกริยาสองคำนี้วางอยู่หน้ากริยาจะแสดงถึงเป้าหมายที่อยู่ข้างหลัง และหากวางอยู่หลังกริยาจะแสดงถึงเป้าหมายที่อยู่ข้างหน้า ซึ่งไม่ว่าตำแหน่งจะอยู่หน้าหรือหลังกริยา ความหมายยังคงเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง ส่วนในภาษาไทยตำแหน่งของคำกริยา “ไป” (去) และ “มา” (来) ที่วางอยู่หน้ากริยามีโครงสร้างและแสดงความหมายเช่นเดียวกับภาษาจีนคือ แสดงถึงเป้าหมายที่อยู่ข้างหลัง แต่หากตำแหน่งคำกริยา “ไป” (去) ในภาษาไทยวางอยู่หลังกริยาจะแสดงความหมายที่ต่างจากภาษาจีน คือ แสดงถึงการกระทำกริยานั้นๆ ต่อไป ดำเนินกริยานั้นต่อไป และคำว่า “มา” (来) ที่วางอยู่หลังกริยาจะแสดงความหมายที่ทั้งเหมือนและต่างจากภาษาจีน การแสดงความหมายเหมือนกันคือสื่อถึงการกลับมา ส่วนที่ต่างกันคือในภาษาไทยยังแสดงความหมายบ่งบอกว่ากริยานั้นได้เกิดขึ้นและเสร็จสิ้น และแสดงน้ำเสียงเชิงขอร้องหรือบังคับ ซึ่งในภาษาจีนจะไม่แสดงความหมายนี้ เช่น

ตำแหน่งคำว่า “去” (ไป) อยู่หน้ากริยา (ภาษาไทยเหมือนกับภาษาจีน)

去 上班 ไป ทำงาน 去 学习 ไป เรียน

ตำแหน่งคำว่า “去” (ไป) อยู่หลังกริยา (ภาษาไทยต่างจากภาษาจีน)

上班 去 ทำงาน ไป ภาษาจีนมีความหมายว่า “ไปทำงาน”

学习 去 เรียน ไป ภาษาจีนมีความหมายว่า “ไปเรียน”

ตำแหน่งคำว่า “来” (มา) อยู่หน้ากริยา (ภาษาไทยเหมือนกับภาษาจีน)

来 上班 มา ทำงาน 来 学习 มา เรียน

ตำแหน่งคำว่า “来” (มา) อยู่หลังกริยา (ภาษาไทยเหมือนภาษาจีนคือสื่อถึงการกลับมา)

走 来 เดิน มา 拿 来 ถือ มา

ตำแหน่งคำว่า “มา”（来）อยู่หลังกริยา (ต่างกับภาษาจีน - ภาษาไทยแสดงกริยานั้นได้เกิดขึ้นและเสร็จสิ้น)

เรียน มา （已经学过） ฟัง มา（已经打听过）

ตำแหน่งคำว่า “มา”（来）อยู่หลังกริยา (ต่างกับภาษาจีน - ภาษาไทยแสดงน้ำเสียงขอร้องหรือบังคับ)

พูด มา（说呀） บอก มา（告诉我）

โดยในที่นี่ไม่ได้เปรียบเทียบในส่วนของวลีสำเร็จรูปอื่น ๆ เช่น “进来” (เข้ามา) “进去” (เข้าไป) “出来” (ออกมา)“出去” (ออกไป) “上来” (ขึ้นมา) “上去” (ขึ้นไป) “下来” (ลงมา) “下去” (ลงไป) ซึ่งเป็นโครงสร้างและการแสดงความหมายที่ต่างกับหัวข้อวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงไม่ได้กล่าวถึง

คำว่า “有” (มี) ในภาษาจีนและภาษาไทย เมื่อวางไว้ข้างหน้านามและตามด้วยกริยา คำนามที่ตามหลังคำว่า “有” (มี) สามารถแสดงความหมายได้ทั้งที่เป็นนามธรรมและรูปธรรมได้เหมือนกัน เช่น

有 权力 发表 มี อำนาจ แถลง 有 钱 买 มี เงิน ซื้อ

2. **ความสัมพันธ์กันระหว่างกริยาวลีที่ 1 และกริยาวลีที่ 2 ในกริยาวลีที่มีคำกริยาเรียงสองคำขึ้นไป**

ความสัมพันธ์ระหว่างกริยาวลีที่ 1 และกริยาวลีที่ 2 ในกริยาวลีที่มีคำกริยาเรียงสองคำขึ้นไปสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

(1) แสดงความสัมพันธ์ทางเวลาเป็นหลัก

1.1 ความสัมพันธ์แบบมาก่อนมาหลัง ภาษาจีนและภาษาไทยมีความสัมพันธ์ของกริยาวลีที่ 1 และกริยาวลีที่ 2 ที่เหมือนกันคือ กริยาวลีที่ 1 เกิดขึ้นก่อน กริยาวลีที่ 2 เกิดขึ้นทีหลัง และมีโครงสร้างเหมือนกันคือ “กริยาวลีที่ 1 + กริยาวลีที่ 2” เช่น

下 水 抓 鱼 ลง น้ำ จับ ปลา 割 草 盖 房子 เกี่ยว หญ้า มุง หลังคา

1.2 ความสัมพันธ์แบบไปพร้อมๆกัน (จังหวะเดียวกัน) กริยาวลีที่ 1 และกริยาวลีที่ 2 เกิดขึ้นพร้อมๆกันดำเนินการไปพร้อมๆกัน ภาษาจีนและภาษาไทยมีความสัมพันธ์และโครงสร้างเหมือนกัน เช่น

护送 爷爷 回 家乡 คุ้มครองส่ง คุณปู่ กลับ บ้านเกิด

贴着 地面 飞 出老远 ขนาบ พื้น บิน ออกไปไกล

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นว่า แม้ว่าการกระทำของกริยาก่อนและหลังของกริยาวลีที่มีคำกริยาเรียงสองคำขึ้นไปในภาษาจีนและภาษาไทยจะเกิดขึ้นไปพร้อมๆกัน แต่กริยาที่เกิดขึ้นก่อนและหลังนั้นจะไม่สามารถสลับที่กันได้ เช่น จากตัวอย่างแรกไม่สามารถพูดเป็น “回 家乡 护送 爷爷” (กลับ บ้านเกิด คุ้มครองส่ง คุณปู่) ได้ หรือตัวอย่างที่สองไม่สามารถพูดเป็น “飞 出老远 贴着 地面” (บิน ออกไปไกล ขนาบ พื้น) ได้ ซึ่งกริยาวลีที่มีคำกริยาเรียงสองคำขึ้นไปแบบจังหวะเดียวกันนี้แฝงไว้ซึ่งลำดับของเหตุและผลของเรื่องราวต่างๆที่แน่นอน

1.3 กริยาวลีที่ 1 สามารถใช้ในโครงสร้างของ “（在）.....的时候” (“เวลา......”) ได้

กริยาวลีที่ 1 แสดงถึงเวลาของกริยาวลีที่ 2 ภาษาจีนและภาษาไทยมีโครงสร้างที่คล้ายกัน เช่น

说话 要 注意 方式 พูดจา ต้อง ระวัง วิธีการ

去 大学 要 坐 9路车 ไป มหาวิทยาลัย ต้อง นั่ง รถสาย 9

ซึ่งกริยาวลีที่ 1 สามารถใช้ในโครงสร้างของ（在）.....的时候 (“เวลา......”) ได้ เช่น

在说话的时候 要 注意 方式 เวลา พูดจา ต้อง ระวัง วิธีการ

在去大学的时候 要 坐 9路车 เวลา ไป มหาวิทยาลัย ต้อง นั่ง รถสาย 9

(2) ไม่แสดงความสัมพันธ์ทางเวลา แต่แสดงความสัมพันธ์ทางเหตุผลของเรื่องราวต่างๆ

2.1 กริยาวลีที่ 1 แสดงถึงรูปแบบวิธีการของกริยาวลีที่ 2

กริยาวลีที่ 1 ในกริยาวลีประเภทนี้ของภาษาจีน ข้างหลังมักจะตามด้วยคำว่า“着”(อยู่) ซึ่งแสดงความหมายว่ากริยาที่ 1 หรือกริยาวลีที่ 1 แสดงถึงรูปแบบวิธีการ ส่วนในภาษาไทยล้วนสามารถตามหรือไม่ตามด้วยคำว่า “อยู่” ได้ทั้งสิ้น และหากตามด้วยคำว่า “อยู่” แล้ว ตำแหน่งของคำจะวางไว้ข้างหลังกริยาวลีที่ 2 ซึ่งต่างจากภาษาจีนที่ตำแหน่งของคำว่า“着”จะวางไว้ข้างหน้ากริยาวลีที่ 1 แต่อย่างไรก็ตามแม้ตำแหน่งจะต่างกัน แต่คำว่า“着” (อยู่) ล้วนแสดงความหมายว่ากริยาที่ 1 หรือกริยาวลีที่ 1 แสดงถึงรูปแบบวิธีการ เช่น

瞪 着 眼睛 看学生 ถลึง ตา มอง นักเรียน / ถลึง ตา มอง นักเรียน อยู่

开 着 奔驰 出去 ขับ เบนส์ ออกไป / ขับ เบนส์ ออกไป อยู่

2.2 กริยาวลีที่ 1 แสดงถึงตำแหน่งหรือสถานที่ของกริยาวลีที่ 2

ในภาษาจีน ข้างหลังกริยาวลีที่ 1 ส่วนมากเป็นคำที่แสดงถึงตำแหน่งสถานที่ ภาษาไทยก็มีโครงสร้างเช่นเดียวกับภาษาจีน คือ “กริยาวลีที่ 1 + คำแสดงตำแหน่งสถานที่ + กริยาวลีที่ 2 + คำนาม” แต่โครงสร้างนี้จะปรากฏน้อยมากในภาษาไทย โดยโครงสร้างที่พบบ่อยในภาษาไทยคือ “หลังกริยาวลีที่ 1 + กริยาวลีที่ 2 + คำนาม + คำแสดงตำแหน่งสถานที่” นอกจากนี้ ในภาษาจีนหากจะแสดงถึงสถานที่แล้ว จะเพิ่มคำบุพบท “在” (อยู่/อยู่ที่) ไว้ข้างหน้าคำที่บ่งบอกสถานที่ และเพิ่มคำบ่งชี้ทิศทางหรือบุพบท “上” (บน) หรือ “下” (ใต้/ล่าง) ไว้ข้างหลังคำที่บ่งบอกสถานที่ด้วย ส่วนภาษาไทยจะต่างจากภาษาจีนคือ ข้างหน้าคำที่บ่งบอกสถานที่จะมีหรือไม่มีคำว่า “อยู่/อยู่ที่” ก็ได้ และคำบ่งชี้ทิศทางหรือบุพบท “บน” หรือ “ใต้/ล่าง” จะวางไว้ข้างหน้าคำที่บ่งบอกสถานที่ เช่น

โครงสร้างที่ภาษาจีนกับภาษาไทยเหมือนกัน (ปรากฏน้อยในภาษาไทย)

趴 <u>在</u> 床 <u>上</u> 看书 นอนคว่ำ <u>อยู่</u> <u>บน</u> เตียง ดูหนังสือ / นอนคว่ำ <u>บน</u> เตียง ดูหนังสือ

睡 <u>在</u> 车 <u>下</u> 修汽车 นอน <u>อยู่</u> <u>ใต้</u> รถ ซ่อม รถยนต์ / นอน <u>ใต้</u> รถ ซ่อม รถยนต์

โครงสร้างที่ภาษาไทยต่างกับภาษาจีน (โครงสร้างที่พบมากในภาษาไทย)

趴 <u>在</u> 床 <u>上</u> 看书 นอนคว่ำ ดู หนังสือ <u>อยู่</u> <u>บน</u> เตียง / นอนคว่ำ ดู หนังสือ <u>บน</u> เตียง

睡 <u>在</u> 车 <u>下</u> 修汽车 นอน ซ่อม รถยนต์ <u>อยู่</u> <u>ใต้</u> รถ / นอน ซ่อม รถยนต์ <u>ใต้</u> รถ

2.3 ในภาษาจีน กริยาวลีที่ 1 แสดงเป้าหมายของ กริยาวลีที่ 2 ส่วนกริยาวลีที่ 2 เป็นผลของกริยาวลีที่ 1

ภาษาไทยแสดงความหมายเช่นเดียวกับภาษาจีน เพียงแต่ว่าภาษาไทยหากกริยาวลีที่ 1 แสดงเป้าหมายของกริยาวลีที่ 2 และกริยาวลีที่ 2 เป็นผลของกริยาวลีที่ 1 แล้ว ระหว่างกริยาวลีที่ 1 และ 2 มักจะต้องมีคำว่า “จน” อยู่ตรงกลาง ซึ่งแสดงความหมายของรูปแบบวิธีการของการกระทำที่ 1 อันส่งให้เกิดผลในการกระทำที่ 2 เช่น

整天工作 忘了休息 ทำงานทั้งวัน <u>จน</u> ลืมพักผ่อนแล้ว

做作业熬了 一个晚上 ทำการบ้าน <u>จน</u> อดนอนทั้งคืนแล้ว

รูปแบบประเภทนี้ ในภาษาจีน ระหว่างส่วนประธานและกริยาวลีที่ 1 สามารถแทรกคำว่า “为了.....” (เพื่อที่/เพื่อที่จะ) ไว้ตรงกลางได้ แต่จะไม่ปรากฏโครงสร้างแบบนี้ในภาษาไทย เช่น

“整天<u>为了</u>工作忘了休息” ***<u>เพื่อที่จะ</u>ทำงานทั้งวันจนลืมพักผ่อนแล้ว ***

2.4 ในภาษาจีนและภาษาไทยเหมือนกันคือ กริยาวลีที่ 1 แสดงหลักและฐานของกริยาวลีที่ 2 เช่น

<u>种</u> 田 <u>供</u> 孩子 上学 <u>ปลูก</u> ข้าว <u>ส่ง</u> ลูก เรียนหนังสือ

<u>卖</u> 力气 <u>挣</u> 钱 <u>ขาย</u> แรงงาน <u>หา</u> เงิน

นอกจากนี้ในภาษาจีนและภาษาไทยยังเหมือนกันคือกริยาวลีที่ 1 สามารถวางอยู่ในรูปแบบโครงสร้างของ “靠.....”(อาศัย......) ได้ เช่น

<u>靠</u> <u>种</u> 田 <u>供</u> 孩子 上学 <u>อาศัย</u> <u>ปลูก</u> ข้าว <u>ส่ง</u> ลูก เรียนหนังสือ

2.5 ในภาษาจีนและภาษาไทยเหมือนกันคือ กริยาวลีที่ 1 แสดงเครื่องมือหรือขั้นตอนของกริยาวลีที่ 2 ซึ่งกริยาวลีที่ 1 มักเป็นคำกริยาที่ตามด้วยกรรมที่เป็นเครื่องมือ เช่นคำว่า “用、拿、凭” (ใช้, ถือ, อาศัย) เช่น

<u>用</u> 老虎钳 <u>夹住</u> 板上的钉子 <u>拔</u> 出来 <u>ใช้</u> คีม <u>หนีบ</u> ตะปูบนแผ่นไม้ <u>ดึง</u> ออกมา

<u>拿</u> 棍子 <u>打</u> 蛇 <u>ถือ</u> ไม้เท้า <u>ตี</u> งู

2.6 ระหว่างกริยาวลีที่ 1 และ 2 ในภาษาจีนและภาษาไทยมีความเกี่ยวเนื่องกับเหตุและผลเหมือนกัน เช่น

<u>玩</u> 游戏 <u>误了</u> 作业 <u>เล่น</u> เกม ถ่วงเวลา <u>ทำการบ้าน</u>

<u>扛着</u> 东西 不能 <u>弯腰</u> <u>แบก</u> ของ อยู่ ไม่สามารถ <u>ก้มลง</u> ได้

นอกจากนี้ ในภาษาจีนและภาษาไทยยังเหมือนกันที่ ข้างหน้ากริยาวลีที่ 1 สามารถเพิ่มคำว่า “因为” (เพราะว่า) ได้ เช่น

<u>因为</u> <u>扛着</u> 东西 不能 <u>弯腰</u> <u>เพราะว่า</u> <u>แบก</u> ของ อยู่ ไม่สามารถ <u>ก้มลง</u> ได้

2.7 ระหว่างกริยาวลีที่ 1 และ 2 ในภาษาจีนและภาษาไทยมีความสัมพันธ์แบบสมมุติและผลเหมือนกัน ซึ่งทั้งในภาษาจีนและภาษาไทยข้างหน้ากริยาวลีที่ 1 จะมีหรือไม่มีคำว่า “如果” (ถ้า/หาก/หากว่า/ถ้าหาก) ก็ได้ เช่น

（如果）有 问题 就 找 王老师 (ถ้า) มี ปัญหา ก็ ไปหา อาจารย์หวัง

（如果）有 空就 去看 他 (ถ้า) มี เวลาว่าง ก็จะ ไปเยี่ยม เขา

2.8 ความสัมพันธ์อื่นๆ ในภาษาจีนและภาษาไทยเหมือนกันคือ กริยาวลีที่ 1 ที่ประกอบจากคำว่า “有” (มี) มักจะเป็นการแสดงเงื่อนไขของกริยาวลีที่ 2 เช่น

有 权力 给 人 办事 มี อำนาจ ให้ คน ทำงาน

有 权利 在假日 休息 มี สิทธิ์ พักผ่อน ในวันหยุด

จากตัวอย่างที่สองจะเห็นว่า ภาษาจีนและภาษาไทยมีเงื่อนไขของการแสดงความหมายเหมือนกัน แต่จะต่างกันที่เมื่อมีคำที่แสดงถึงสถานที่หรือเวลามาประกอบ ในภาษาจีนคำที่แสดงถึงสถานที่หรือเวลาจะวางไว้หน้ากริยาวลีที่ 2 แต่ในภาษาไทยจะวางไว้ข้างหลังกริยาวลีที่ 2

3. หน้าที่ในประโยคของกริยาวลีที่มีคำกริยาเรียงสองคำขึ้นไป

กริยาวลีที่มีคำกริยาเรียงสองคำขึ้นไปนอกจากจะทำหน้าที่เป็นส่วนเติมเต็มของภาคแสดงในประโยคแล้ว ยังสามารถทำหน้าที่เป็นส่วนอื่นๆในประโยคได้

(1) เป็นประธานของประโยค หรือประโยคกริยาสภาวมาลา ภาษาจีนและภาษาไทยมีโครงสร้างเหมือนกันคือจะวางอยู่หน้าภาคแสดง มีโครงสร้างเป็น “ภาคประธาน (กริยาวลีที่มีคำหลักสองคำขึ้นไป)+ภาคเสดง” เช่น

躺着 看 书 不好 นอน ดู หนังสือ ไม่ดี

有 办法 解决 是 最好的 มี วิธี แก้ไข เป็น สิ่งดีที่สุด

(2) เป็นกรรมของประโยค ในภาษาจีนและภาษาไทยบางโครงสร้างที่เหมือนกันคือจะวางอยู่หลังภาคแสดง มีโครงสร้างเป็น “ภาคประธาน+ภาคแสดง+ภาคกรรม (กริยาวลีที่มีคำหลักสองคำขึ้นไป)” เช่น

他 极力 主张 上街 看 电影去。 เขา พยายาม สนับสนุน ไปช็อปปิ้ง ดู หนัง

我 喜欢 躺 在床上 看 电视。 ฉัน ชอบ เอน อยู่บนเตียง ดู โทรทัศน์

จากตัวอย่างที่สองจะเห็นว่า ในโครงสร้างหลักของของประโยค ภาษาจีนกับภาษาไทยจะเหมือนกัน แต่ในโครงสร้างของกริยาวลีที่มีคำกริยาเรียงสองคำขึ้นไปในภาษาจีนจะคำบ่งบอกสถานที่จะอยู่หน้ากริยาวลีที่ 2 เป็นโครงสร้างแบบ “ประธาน+กริยา+กรรม(กริยาวลีที่ 1+อยู่/อยู่ที่+คำบ่งบอกสถานที่+กริยาวลีที่ 2)” ซึ่งเป็นโครงสร้างที่ปรากฏน้อยมากในภาษาไทย โครงสร้างโดยทั่วไปที่พบได้มากในภาษาไทยคือคำบ่งบอกสถานที่จะอยู่หลังกริยาวลีที่ 2 มีโครงสร้างเป็น “ประธาน+กริยา+(กริยาวลีที่ 1+อยู่/อยู่ที่+กริยาวลีที่ 2+คำบ่งบอกสถานที่)”

(3) เป็นส่วนขยายประธานของประโยค กริยาวลีที่มีคำกริยาเรียงสองคำขึ้นไปที่ทำหน้าที่ขยายประธาน (นาม) ของประโยค ภาษาจีนและภาษาไทยมีโครงสร้างหลักที่ต่างกันคือ ในภาษาจีนจะนำกริยาวลีที่ทำหน้าที่ขยายประธาน(นาม)นี้วางไว้ข้างหน้าประธาน มีโครงสร้างเป็น “ขยายประธาน(กริยาวลีที่มีคำลักสองคำ)+ประธาน(นาม)+ภาคแสดง” ส่วนภาษาไทยจะนำกริยาวลีนี้วางไว้ข้างหลังประธาน มีโครงสร้างเป็น “ประธาน(นาม)+ขยายประธาน (กริยาวลีที่มีคำกริยาเรียงสองคำขึ้นไป)+ภาคแสดง” เช่น

有 权利 发表 的 人 还没来。 คน ที่ มี สิทธิ์ ลงมติ ยังไม่มา

卖 田地 供 孩子上学 的 妈妈 真可怜。แม่ ที่ ขาย นา ส่ง ลูกเรียน น่าสงสารจริง

(4) เป็นส่วนเสริมกริยาของประโยค ในภาษาจีนและภาษาไทยมีโครงสร้างเหมือนกันคือ จะวางอยู่ข้างหลังกริยาในประโยค มีโครงสร้างเป็น “ประธานกริยา+ (คำเชื่อม)+ส่วนเสริมกริยาของประโยค(กริยาวลีที่มีคำกริยาเรียงสองคำขึ้นไป)” นอกจากนี้จะเป็นส่วนเสริมที่บ่งบอกสภาพของความรู้สึกและจิตใจ ซึ่งกริยาวลีที่ 1 มักจะเป็นรูปแบบวิธีการของกริยาวลีที่ 2 และกริยาวลีที่มีคำกริยาเรียงสองคำขึ้นไปแบบอื่นๆที่ไม่ได้บ่งบอกสภาพความรู้สึกจิตใจนั้นจะทำหน้าที่เป็นส่วนเสริมกริยาของประโยคได้น้อยมาก โดยจะเป็นกริยาวลีที่มีคำคุณศัพท์(คำวิเศษณ์ในภาษาไทย)เป็นส่วนใหญ่ เช่น คำว่า “高兴” (ดีใจ) “累” (เหนื่อย) หรือคำกริยาที่มีลักษณะการใช้ใกล้เคียงกับคำคุณศัพท์ เช่นคำว่า “饿” (หิว) “气” (โกรธ) เป็นต้น

他 饿 得 躺 在路边 爬不上来。 เขา หิว จน นอน บนพื้น ลุกขึ้นไม่ไหว

他 气 得 瞪 眼睛 说不出话来。 เขา โกรธ จน ถลึงตา พูดไม่ออก

(5) เป็นส่วนขยายกริยาของประโยค ในภาษาจีนและภาษาไทยสามารถทำหน้าที่เป็นส่วนขยายกริยาของประโยคได้ แต่จะปรากฏน้อยมาก โดยทั่วไปแล้วในภาษาไทยหากส่วนขยายกริยานั้นมีกริยาเดียว จะมีโครงสร้างพื้นฐานต่างกับภาษาจีน โดยภาษาจีนส่วนขยายกริยาจะวางไว้ข้างหน้ากริยาที่ไปขยาย มีโครงสร้างเป็น "ประธาน+(ขยายกริยา)+กริยา" แต่ในภาษาไทยส่วนขยายกริยาจะวางไว้ข้างหลังกริยาที่ไปขยาย มีโครงสร้างเป็น "ประธาน+กริยา+(ขยายกริยา)" แต่หากในภาษาไทยมีคำกริยาสองคำทำหน้าที่เป็นส่วนขยายในประโยค จะมีโครงสร้างทั้งที่เหมือนกันและแตกต่างกันกับภาษาจีน โดยโครงสร้างที่เหมือนกันจะปรากฏน้อยมากในภาษาไทย เช่น

他 靠 在墙边 站着 看 小说。 เขา ยืน อิง ข้างกำแพง อ่าน นวนิยาย

他 喜欢 在这张桌子上 坐着 写 报告。 เขา ชอบ นั่ง บนโต๊ะตัวนี้ เขียน รายงาน

จากตัวอย่างที่ 1 และตัวอย่างที่ 2 ในโครงสร้างพื้นฐานในประโยคของภาษาจีนและภาษาไทยนั้นเหมือนกัน แต่โครงสร้างของกริยาวลีที่มีคำกริยาเรียงสองคำขึ้นไปในภาษาไทยที่มีคำบ่งบอกสถานที่ ภาษาไทยจะแตกต่างจากภาษาจีนคือ ในภาษาจีนคำบ่งบอกสถานที่จะวางอยู่หน้ากริยาวลีที่ 2 มีโครงสร้างเป็น "กริยาวลีที่ 1+คำบ่งบอกสถานที่+กริยาวลีที่ 2" แต่ในภาษาไทยคำบ่งบอกสถานที่จะวางอยู่หลังกริยาวลีที่ 2 มีโครงสร้างเป็น "กริยาวลีที่ 1+กริยาวลีที่ 2+คำบ่งบอกสถานที่" นอกจากนี้ จากตัวอย่างที่ 2 โครงสร้างในภาษาไทยมักจะใช้เป็น "เขา ชอบ นั่ง เขียนรายงาน บนโต๊ะตัวนี้" ทำให้มีโครงสร้างเป็น "ประธาน+กริยาวลีที่ 1+กริยาวลีที่ 2+กริยาวลีที่ 3+คำบ่งบอกสถานที่" ซึ่งหากภาษาไทยเป็นโครงสร้างนี้จะไม่ถือว่ากริยาวลีที่มีคำกริยาเรียงสองคำขึ้นไปนี้ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายของประโยค แต่จะทำหน้าที่เป็นภาคแสดงของประโยคแทน

สรุปและวิจารณ์ผล

จากการศึกษาเปรียบเทียบ พบว่าโครงสร้างของกริยาวลีที่มีคำกริยาเรียงสองคำขึ้นไปในภาษาจีนและภาษาไทยมีการใช้โครงสร้างทั้งที่เหมือนกันและแตกต่างกัน โดยสามารถสรุปและวิจารณ์ผลการวิจัยออกเป็นสามส่วนคือ ส่วนแรกกล่าวถึงลักษณะโดยทั่วไปของกริยาวลีที่มีคำกริยาเรียงสองคำขึ้นไป ส่วนที่สองคือความสัมพันธ์กันระหว่างกริยาวลีที่ 1 และกริยาวลีที่ 2 ในกริยาวลีที่มีคำกริยาเรียงสองคำขึ้นไป และส่วนที่สามคือหน้าที่ในประโยคของกริยาวลีที่มีคำกริยาเรียงสองคำขึ้นไป ดังนี้

ลักษณะโดยทั่วไปของกริยาวลีที่มีคำกริยาเรียงสองคำขึ้นไป

กริยาวลีที่มีคำกริยาเรียงสองคำขึ้นไปในภาษาจีนและภาษาไทยมีการกำหนดรูปแบบและความหมายไม่แตกต่างกันคือ เป็นการเชื่อมใช้กริยาหรือโครงสร้างกริยาสองตัว และไม่มีคำเชื่อมใดๆมาเชื่อมต่อ กริยาที่อยู่ข้างหน้าแสดงถึงการกระทำขึ้นเกิดขึ้นก่อน และกริยาที่อยู่ข้างหลังคือการกระทำที่เกิดขึ้นตามมาในภายหลัง นอกจากนี้ระหว่างกริยาทั้งสองนั้นไม่มีความสัมพันธ์กันในลักษณะรวมกัน ส่วนขยาย-ส่วนหลัก ภาคแสดง-ภาคกรรม ภาคประธาน-ภาคแสดง เป็นต้น ตรงกลางไม่มีเสียงหยุดขั้นกลาง ไม่มีคำเชื่อมที่เกี่ยวเนื่องกัน และไม่มีความสัมพันธ์ทางเหตุผลต่างๆของระหว่างประโยคย่อยในประโยค

กริยาวลีที่มีคำกริยาเรียงสองคำขึ้นไปในภาษาจีนและภาษาไทยมีโครงสร้างเหมือนกันในการแสดงถึงพฤติกรรมสองอย่างหรือหลายอย่างที่เกิดขึ้นก่อนและหลัง มีความสัมพันธ์กันในลักษณะการเกิดขึ้นก่อนและหลังเหมือนกัน ตำแหน่งของคำกริยา "去" (ไป) และ "来" (มา) ในภาษาจีนและภาษาไทยมีโครงสร้างที่ทั้งเหมือนกันและแตกต่างกันในด้านของความหมายในบริบท มีการใช้คำว่า "有" (มี) ที่เมื่อวางไว้ข้างหน้านามและตามด้วยกริยาแล้วสามารถแสดงความหมายได้ทั้งที่เป็นนามธรรมและรูปธรรมได้เหมือนกัน

ความสัมพันธ์กันระหว่างกริยาวลีที่ 1 และกริยาวลีที่ 2 ในกริยาวลีที่มีคำกริยาเรียงสองคำขึ้นไป

กริยาวลีที่มีคำกริยาเรียงสองคำขึ้นไปภาษาจีนและภาษาไทยมีการแสดงความสัมพันธ์ทางเวลาเป็นหลักเหมือนกัน ทั้งในความสัมพันธ์แบบมาก่อนมาหลัง ความสัมพันธ์แบบไปพร้อมๆกัน (จังหวะเดียวกัน) และกริยาวลีที่ 1 สามารถใช้ในโครงสร้างของ "（在）.....的时候" ("เวลา......") ได้

ส่วนการไม่แสดงความสัมพันธ์ทางเวลาแต่แสดงความสัมพันธ์ทางเหตุผลของเรื่องราวต่างๆ นั้น ทั้งในภาษาจีนและภาษาไทยมีโครงสร้างส่วนใหญ่คล้ายกัน ทั้งกริยาวลีที่ 1 แสดงหลักและฐานของกริยาวลีที่ 2 ; กริยาวลี

ที่ 1 แสดงเครื่องมือหรือขั้นตอนของกริยาวลีที่ 2 ; ระหว่างกริยาวลีที่ 1 และกริยาวลีที่ 2 มีความเกี่ยวเนื่องกับเหตุและผล ; และระหว่างกริยาวลีที่ 1 และกริยาวลีที่ 2 ความสัมพันธ์แบบสมมุติและผล ส่วนกริยาวลีที่ 1 แสดงที่ถึงรูปแบบวิธีการของกริยาวลีที่ 2 ; กริยาวลีที่ 1 แสดงถึงตำแหน่งหรือสถานที่ของกริยาวลีที่ 2 ; กริยาวลีที่ 1 แสดงเป้าหมายของ กริยาวลีที่ 2 ส่วนกริยาวลีที่ 2 เป็นผลของกริยาวลีที่ 1 ; และกริยาวลีที่ 1 ที่ประกอบจากคำว่า "有" (มี) ที่มักจะเป็นการแสดงเงื่อนไขของกริยาวลีที่ 2 นั้น ในภาษาจีนและภาษาไทยโดยทั่วไปมีโครงสร้างคล้ายกัน แต่จะแตกต่างในรายละเอียดปลีกย่อยที่เพิ่มเข้ามา เช่น การใช้บ่งชี้ทิศทางหรือบุพบท "在" (อยู่/อยู่ที่) "上" (บน) หรือ "下" (ใต้/ล่าง) การเพิ่มคำเชื่อมว่า "จน" ในภาษาไทยเพื่อแสดงเป้าหมายที่ชัดเจนขึ้น หรือการมีคำที่แสดงถึงสถานที่หรือเวลามาประกอบ ซึ่งจะทำให้โครงสร้างตำแหน่งคำเกิดความแตกต่างกัน

หน้าที่ในประโยคของกริยาวลีที่มีคำกริยาเรียงสองคำขึ้นไป

กริยาวลีที่มีคำกริยาเรียงสองคำขึ้นไปสามารถทำหน้าที่เป็นได้ทั้งประธาน กรรม ส่วนขยายประธาน ส่วนเสริมกริยาและส่วนขยายกริยาของประโยค ซึ่งภาษาจีนและภาษาไทยมีโครงสร้างที่เหมือนกันทั้งหมดในการทำหน้าที่เป็นประธานของประโยคและส่วนเสริมกริยาของประโยค แต่ในส่วนที่ทำหน้าที่เป็นกรรม ส่วนขยายประธานและส่วนขยายกริยาของประโยคจะมีทั้งความเหมือนและความแตกต่างกันในรายละเอียดปลีกย่อยคือ

ส่วนที่ทำหน้าที่เป็นกรรมของประโยค หากปรากฏคำบ่งสถานที่ ในภาษาจีนจะคำบ่งบอกสถานที่จะอยู่หน้ากริยาวลีที่ 2 ส่วนภาษาไทยจะอยู่หลังกริยาวลีที่ 2 ; ส่วนที่ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายประธานของประโยค ในภาษาจีนจะนำกริยาวลีที่ทำหน้าที่ขยายประธาน(นาม)นี้วางไว้ข้างหน้าประธาน ส่วนภาษาไทยจะวางไว้ข้างหลังประธาน ; ส่วนที่ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายกริยาของประโยค ในภาษาไทยหากส่วนขยายกริยานั้นมีกริยาเดียว จะมีโครงสร้างพื้นฐานต่างกับภาษาจีนคือ ในภาษาจีนจะวางไว้ข้างหน้ากริยาที่ไปขยาย ส่วนภาษาไทยจะวางไว้ข้างหลังกริยาที่ไปขยาย หากภาษาไทยมีคำกริยาสองคำทำหน้าที่เป็นส่วนขยายในประโยค จะมีโครงสร้างทั้งที่เหมือนกันและแตกต่างกันกับภาษาจีน ที่เหมือนกันคือมีโครงสร้างเป็น "ประธาน+ส่วนขยายกริยา(+คำบ่งสถานที่)+กริยา" ซึ่งโครงสร้างแบบนี้จะปรากฏน้อยมากในภาษาไทย ที่แตกต่างกันคือเมื่อมีคำบ่งสถานที่เข้ามาคือภาษาจีนคำบ่งบอกสถานที่จะวางอยู่หน้ากริยาวลีที่ 2 ส่วนภาษาไทยจะวางอยู่หลังกริยาวลีที่ 2 นอกจากนี้หากในโครงสร้างที่พบบ่อยของภาษาไทยเป็นแบบมีกริยาเรียงสามคำและมีคำบ่งสถานที่เข้ามา ภาษาไทยจะมีโครงสร้างเป็นแบบประธานที่ตามด้วยกริยาเรียงสามตัวติดกัน แล้วตามด้วยคำบ่งสถานที่ ซึ่งหากมีโครงสร้างแบบนี้จะทำให้กลายเป็นทำหน้าที่เป็นภาคแสดงของประโยคแทน

ด้วยความที่กริยาวลีของภาษาจีนและภาษาไทยมีทั้งส่วนที่เหมือนกันและแตกต่างกันนี้เป็นเหตุผลสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้คนไทยที่เรียนภาษาจีนและคนจีนที่เรียนภาษาไทยเกิดความสับสนในการเรียนและการใช้ภาษาของอีกฝ่าย ผู้วิจัยเห็นว่าความแตกต่างกันและเหมือนกันของทั้งสองภาษานั้นเป็นประเด็นสำคัญที่ผู้เรียนสามารถแก้ไขและพัฒนาการเรียนรู้ภาษาได้เข้าใจง่ายกว่าความคล้ายคลึงกันเพียงบางส่วน ทั้งนี้หากภาษาต่างกันอย่างสิ้นเชิงผู้เรียนสามารถที่จะเริ่มเรียนรู้สิ่งใหม่ๆได้โดยขจัดสิ่งเก่าทิ้งได้ง่าย หรือหากเหมือนกันอย่างสิ้นเชิงผู้เรียนก็สามารถเปรียบเทียบความเหมือนของภาษาได้ง่ายยิ่งขึ้น สามารถเรียนรู้และนำไปใช้ในโครงสร้างร่วมกันได้ทันที แต่หากเพียงแค่คล้ายคลึงกันอาจเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสน โดยใช้ทั้งความคล้ายและความแตกต่างมาผสมปะปนกันไปจนทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาที่เรียนได้ จากผลการศึกษาเปรียบเทียบจะเห็นว่าความเหมือนและแตกต่างกันของทั้งสองภาษานั้นมีเหตุปัจจัยหลายประการ สิ่งสำคัญคือสภาพแวดล้อมและบริบทของการใช้ภาษา คำบางคำสามารถใช้เหมือนกันได้ในหลายสถานการณ์และอาจจะใช้ต่างกันในอีกสถานการณ์ ทั้งนี้ต้องดูความหมายทางบริบทมาประกอบจึงจะสามารถใช้คำหรือข้อความนั้นได้อย่างถูกต้องตามโครงสร้างและความหมาย

ฉะนั้น หากผู้เรียนเข้าใจส่วนที่เหมือนกันและแตกต่างกันของโครงสร้างทั้งสองภาษา รวมถึงบริบทของการใช้ภาษาอย่างชัดเจนแล้ว จะทำให้ผู้เรียนสามารถนำส่วนที่เหมือนกันของทั้งสองภาษามาเปรียบเทียบกันโดยใช้ร่วมโครงสร้างเดียวกันได้ทันที และนำส่วนที่แตกต่างกันนั้นไปแยกแยะจัดระบบของภาษาที่เรียนกับภาษาแม่เพื่อให้ง่ายต่อการเรียนรู้และนำไปใช้โดยไม่ให้ได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่หรือรับให้น้อยที่สุด ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้การเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนพัฒนาไปอย่างรวดเร็วตลอดจนสามารถนำไปใช้ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมและลึกซึ้งยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะจากการวิจัยครั้งนี้คือ ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบกริยาวลีอื่นๆ ของภาษาไทยและภาษาจีนเพิ่มเติมเพื่อให้เห็นโครงสร้างที่เหมือนกัน คล้ายคลึงกันหรือแตกต่างกันของทั้งสองภาษาได้เด่นชัดยิ่งขึ้น นอกจากนี้ควรมีการนำผลการศึกษาเปรียบเทียบไปพัฒนาเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อการศึกษาภาษาจีนของคนไทยหรือการศึกษาภาษาไทยของคนจีน เช่น การสร้างคู่มือ บทเรียนสำเร็จรูปหรือเอกสารตำราเพื่อเป็นฐานข้อมูลสำคัญส่วนหนึ่งในการใช้ประกอบการศึกษาค้นคว้าต่อไป

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยการสนับสนุนจาก รองศาสตราจารย์ ดร.ฤาเดช เกิดวิชัย อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา สถาบันวิจัยและพัฒนา รวมถึงผู้บริหารคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ที่ให้การสนับสนุนผู้วิจัยในการสร้างงานวิจัยเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อวงการศึกษาภาษาจีน ต่อสังคม ต่อทางมหาวิทยาลัย และที่สำคัญยิ่งคือต่อนักศึกษาผู้ที่จะได้รับประโยชน์จากการนำผลการวิจัยไปใช้ได้อย่างแท้จริง ขอขอบคุณท่านอธิการบดีและผู้บริหารทุกท่านอย่างสูง รวมถึงขอบคุณเพื่อนอาจารย์ที่ให้ข้อเสนอแนะในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ที่สำคัญยิ่งคือ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ที่ให้เกียรติและโอกาสแก่ผู้วิจัยมานำเสนอบทความวิจัยในครั้งนี้ ขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ ที่นี้

เอกสารอ้างอิง

กำชัย ทองหล่อ. (2553). **หลักภาษาไทย**. กรุงเทพฯ : บำรุงสาส์น.

ฉิน ตงตง. (Qin Dongdong) (2533). **การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างหน่วยสร้างกริยาเรียง 2 คำในภาษาไทย และภาษาจีนกลาง**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาภาษาและวรรณกรรมไทย-จีน. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

นววรรณ พันธุเมธา. (2510). **โครงสร้างของหน่วยแก่นของกริยาวลี**. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. คณะอักษรศาสตร์. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นิตยา กาญจนะวรรณ. (2554). **การวิเคราะห์โครงสร้างภาษาไทย**. (พิมพ์ครั้งที่5). มหาวิทยาลัยรามคำแหง. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ศิริพร มณีชูเกตุ. (2542). **เอกสารประกอบการสอนสอน ภาษาศาสตร์เบื้องต้น**. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. มหาวิทยาลัยนเรศวร.

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์และคณะ. (2554). **ทฤษฎีไวยากรณ์**. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์เอเอสพี.

Whitman, Rangal L. (1970). **Contrastive Analysis;Problcm and Procedures**. Language Learning.

Li Pu Ying. (1987). (李谱英). **《动词短语的结构和功能》**. (哲学社会科学版). 第一期. 广西师范大学学报.

Liu Dab Qing. (2008). (刘丹青). **《语法调查研究手册》**. 上海 : 上海教育出版社.

Pei Xiao Rui. (2001). (裴晓睿). **《泰语语法新编》**. 北京 : 北京大学出版社.

Zhang Bin. (2010). (张斌). **《现代汉语描写语法》**. 北京 : 商务印书馆.

Zhu De Xi. (1983). (朱德熙). **《语法讲义》**.北京 : 商务印书馆.

Zhu Ya Hui. (2008). (朱亚辉). **"动词短语省略的生成语法研究"**. 硕士论文. 中南大学.

Matubo Jiaoyu. (马博士教育) : http://xueke.maboshi.net/hy/hyyf/index.html

Zhongguo Huawen Jiaoyu Wang. (中国华文教育网) :
http://live.hwjyw.com/courseview.jspa?indexid=203
(วันที่ค้นข้อมูล : 6 มิถุนายน 2558)